

Arrest

nr. 143 285 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 13 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.2.1. Op 13 februari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing die de verzoekende partij op 25 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door : S.U.H.I. (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (…) deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 07.12.2009 met (…) CV. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 18.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 20.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Het feit dat betrokkene nog een andere arbeidsovereenkomst voorlegt, namelijk met Atlas BVBA 01.08.2011 is lovenswaardig, maar kan niet weerhouden worden, gezien betrokkene geen arbeidskaart B kan voorleggen en dus niet gemachtigd is om te werken.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat betrokkene werkbereid is, hij een opleiding Samenleven en Oriënteren heeft gevolgd, hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en arbeidscontracten, attesten en getuigenverklaringen voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart sinds 2006 in België verblijven, echter heeft hij tot de aanvraag 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. (…)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die de verzoekende partij op 25 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan S.U.H.(…)

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (…)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid - samenhang

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Op de zitting verklaart de verzoekende partij dat zij zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en zij licht dit middel toe als volgt:

“5.1.

Het verzoekschrift tot regularisatie dd. 09/12/2009 én de aanvulling die aan de grond liggen van de bestreden beslissing, werden ingediend op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet én de instructie van 19/07/2009 en werden gesteund op het hebben van werk en het bestaan van een duurzame sociale verankering in hoofde van de verzoeker.

5.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat de Raad van State de instructienota vernietigde en de verzoeker derhalve geen beroep kan doen op deze instructienota.

De verzoeker is het hiermee niet eens.

Het arrest waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken wijst, is gewezen in een individueel geval en heeft bijgevolg geen werking naar derden toe.

5.3.

De verzoeker kan wel degelijk verwijzen naar de instructienota aangezien de Staatssecretaris deze binnen zijn appreciatiemarge kan toepassen en ook toegepast heeft !!

!! Inderdaad, de Staatssecretaris heeft deze instructienota reeds toegepast, getuige de beslissing om een verblijfskaart toe te kennen in functie van werk en kan bijgevolg niet plots meer zeggen deze niet langer meer toe te passen !!

Het is om die reden dat er geen enkele gegronde reden is om verzoekers dossier niet aan de Commissie van Advies over te maken.

Inderdaad, als de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en niet manifest ongegrond is (getuige de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 07/12/2010) wordt het dossier ter advies aan de Commissie van Advies bezorgd.

Deze werkwijze wordt trouwens eveneens bevestigd in een update verspreid via de VZW Kruispunt Migratie-integratie (zie Kruispunt M-I Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 3 // 14 februari 2011). 'Beoordeling van de "duurzame lokale verankering" (criteria 2.8.A en 2.8.B)

- Van 15/9/2009 tot 15/12/2009 konden vreemdelingen eenmalig het criterium "duurzame lokale verankering" invoeren, als zij aan bepaalde verblijfsvoorwaarden voldoen, zoals toegelicht in punt 2.8 (A en B) van de instructie van 19/7/2009. Dat kon door in die periode een nieuwe aanvraag 9bis in te dienen bij de gemeente van feitelijk verblijf, of door in die periode een actualisatie in te dienen bij de DVZ van een lopende regularisatie-aanvraag, of van een tijdelijk toegekende regularisatie.

- Eerst onderzoekt DVZ de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een 9bis aanvraag (identiteitsbewijs) en de basisvoorwaarden om beroep te kunnen doen op dit eenmalige criterium:

- 2.8.A: 5 jaar ononderbroken verblijf in België sinds minstens 15/12/2004 + voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een geloofwaardige poging hebben gedaan om een wettig verblijf te bekomen + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

- 2.8.B (economische regularisatie): ononderbroken verblijf in België sinds minstens 31 maart 2007+ een arbeidscontract van minstens 1 jaar voorleggen dat minstens het wettelijk minimumloon oplevert + bewijzen van de duurzame lokale verankering.

- Als de ontvankelijkheids- en verblijfs- (en voor 2.8.B ook de arbeids-)voorwaarden voldaan zijn, gaat DVZ na of de duurzame lokale verankering voldoende bewezen wordt in het aanvraagdossier.

Aanvragers moeten best concrete en objectieve bewijzen en attesten voorleggen van de volgende drie elementen: 1) sociale banden in België; 2) kennis van het Frans, Nederlands of Duits; 3) werkperspectieven, -kwalificaties en -mogelijkheden.

- De DVZ verklaart de aanvraag dan ofwel gegrond, ofwel manifest ongegrond (geen enkel bewijs van duurzame lokale verankering), ofwel roept de DVZ de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

- Nieuwe info: De DVZ roept de aanvrager op om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als het dossier ontvankelijk en niet manifest ongegrond is én een begin van bewijs van de duurzame lokale verankering bevat waarbij DVZ toch twijfelt of dat criterium wel echt voldaan is. In dat geval krijgt de Commissie van Advies de opdracht om een advies over de duurzame lokale verankering te geven na een hoorzitting met de aanvrager. Na dat advies beslist (het kabinet van) de staatssecretaris over de aanvraag

Het mag dan ook terecht verbazen dat dit dossier niet overgeheveld is aan de Commissie voor Advies aangezien het dossier niet manifest ongegrond is, getuige de volgende omstandigheden :

- de verzoeker legde een eerste arbeidscontract voor dat voldeed aan de instructienota ;
- een positieve beslissing op basis van de instructienota werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken om een arbeidskaart aan te vragen ;
- de verzoeker vroeg zijn arbeidskaart aan binnen de 3 maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de beslissing van ongegrondheid dd. 13/02/2012 zelf aangehaald dat de verzoeker lokaal verankerd is maar dat dit voortvloeit uit zijn eigen houding.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dan ook niet waarom het dossier van de verzoeker niet aan de Commissie voor Advies werd voorgelegd.

Door dit nalaten, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een willekeurige en betwistbare toepassing gemaakt.

De Staatssecretaris kan dan ook niet plots stellen geen toepassing meer te maken van deze nota.

5.4.

Dat er verder kan waargenomen worden dat de bestreden beslissing niet gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

- Er kan immers waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een eerste alinea verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat de instructienota werd vernietigd door de Raad van State op datum van 05/10/2011 ;

- In een derde alinea doet de Dienst Vreemdelingenzaken een feitelijke opsomming van verzoekers integraties en procedures in België ; de Dienst Vreemdelingenzaken eindigt met het besluit dat "het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van de betrokkene onmogelijk een grond voor regularisatie vormen."

5.4.1.

De motivering van de bestreden beslissing faalt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de instructienota is vernietigd en past het - zonder dit expliciet aan te halen in de beslissing - dat het criterium van 'duurzame lokale verankering' niet langer toegepast wordt.

5.2.4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet evenwel in de bestreden beslissing (zie alinea 3) louter een opsomming van feitelijke gegevens van integratie van de verzoeker.

5.2.4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag in rechte en in feite enkel af met het besluit dat de integratie onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen.

5.2.4.4.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn om de bestreden beslissing van ongegrondheid te dragen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat een integratie ONMOGELIJK een grond voor regularisatie is.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke uitspraak is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging kan aanvragen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

A).

Een aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet staat open voor vreemdelingen die buitengewone omstandigheden kunnen invoeren om de aanvraag in België in te dienen en die humanitaire redenen kan invoeren.

Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard en er werd een beslissing genomen in toepassing van de instructienota, zodat dit reeds aantoonde dat de buitengewone omstandigheden voor handen waren om de aanvraag in te dienen conform art. 9bis én de instructienota.

B).

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) humanitaire redenen uitmaken.

Bij gebrek aan instructienota valt er mogelijks een basis weg om naar te refereren om te kunnen stellen welke omstandigheden als humanitaire aanknopingspunten kunnen gelden om een aanvraag töt verblijfsmachtiging te kunnen motiveren.

Dit betekent evenwel in geen enkel oogpunt dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans een carte blanche heeft om aanvragen af te wijzen met een algemeen principe dat iedere aanvraag gebaseerd op integratie nutteloos en irrelevant is.

Inderdaad, het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis meer zou zijn, dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium integratie mag ondergraven en stellen dat iedere vorm van integratie ONMOGELIJK nog een grond voor regularisatie kan zijn.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot regularisatie, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen,...) STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

C).

De Dienst Vreemdelingenzaken legt in het individuele geval van de verzoeker een algemeen principe op dat geen wettelijke basis heeft en in strijd is met de wet en zelfs in strijd met de rechtspraak van de Raad van State.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat integratie NOOIT EEN HUMANITAIRE OMSTANDIGHEID is.

Dergelijke uitspraak is in tegenstrijd met art. 9bis Vreemdelingenwet dat stelt dat humanitaire redenen wel degelijk een reden kunnen vormen van regularisatie.

- NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT REGULARISATIE kan zijn.

- Ook de Raad van State bevestigt dat een verblijfsmachtiging kan toegekend worden op basis van een goede integratie en een langdurig verblijf (zie RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004).
 - o De verzoeker verblijft al lang onafgebroken in België ;
 - o Hij legt talloze bewijzen van integratie en duurzame lokale verankering voor ;
 - o De verzoeker heeft tot 13/02/2012, en dus in totaal meer dan 2 jaar, moeten wachten om te horen dat aan hem de verblijfsmachtiging geweigerd wordt en dat deze situatie aan hem zelf te wijten is !! — dit is niet redelijk, te meer de weigering van de arbeidskaart niet te wijten was aan de verzoeker zelf maar aan de job-inhoud van de tewerkstelling.

5.2.4.5.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt met het algemeen principe dat integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan zijn, volledig af van de eigen toepassing in het verleden met betrekking tot het artikel 9.3 Vreemdelingenwet en 9bis Vreemdelingenwet.

5.2.5.

Op basis van de redenen hierboven uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd kan zijn en onwettelijk is.”

Zij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder aangaande het tweede middel het volgende:

“In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 9bis en de instructienota, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel inbegrepen, en het begaan van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat het vernietigingsarrest van de instructie van 19 juli 2009 gewezen werd in een individueel geval en slechts werking heeft tegen de partijen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het arrest van de Raad van State waarbij de instructie vernietigd werd erga omnes geldt.

Arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aangesloten heeft bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen werden reeds vernietigd door de Raad van State omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier toegelaten heeft dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd (RvS, nr. 215.571 van 5 oktober 2011,XXX).

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State van 2004 waarbij de Raad van State oordeelde dat een verblijfsmachtiging kon worden toegekend op basis van een goede integratie en langdurig verblijf.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat die rechtspraak dateert van voor de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009.

De staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid is ter zake discretionair bevoegd.

De toekenning van de machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet is een gunst en geen recht.

Verzoeker haalt geen wetsartikel aan waarin gesteld zou worden dat langdurig verblijf en integratie in België een grond tot regularisatie vormen.

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan.”

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder van oordeel is dat er geen reden is om de vreemdeling te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De verzoekende partij betoogt dat “de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat integratie ONMOGELIJK een grond voor regularisatie is. Evident, is dit onjuist. Dergelijk uitspraak is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging kan aanvragen (...) Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.”

De bestreden beslissing vermeldt hierover: “Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat betrokkene werkbereid is, hij een opleiding Samenleven en Oriënteren heeft gevolgd, hij

Nederlandse lessen heeft gevolgd, hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en arbeidscontracten, attesten en getuigenverklaringen voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart sinds 2006 in België verblijven, echter heeft hij tot de aanvraag 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

De lokale verankering en het langdurig verblijf in België van de verzoekende partij worden niet weerlegd en de elementen van integratie in België niet betwist. Verweerder meent evenwel dat de integratie van de vreemdeling onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces gebeurde in een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, kan de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door in casu de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat de verzoekende partij voor bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Bovendien verplicht verweerder met deze handelswijze de vreemdeling om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, nu hij wel een voorafgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van het eerste middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 13 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van 13 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS